

TEZAUR LITURGIC
26 SEPTEMBRIE
+NIKODIMOS VALLINDRA,
MITROPOLITUL PATREI

SLUJBA
SF.APOSTOL
ANDREI
ADUCEREA MOAȘTELOR
DE LA ROMA LA PATRAS

ATENA, 1964

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΠΙ Τῇ ΕΙΣ ΠΑΤΡΑΣ ΕΠΑΝΑΦΟΡᾷ
ΤΗΣ ΤΙΜΙΑΣ ΚΑΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΑΝΔΡΕΟΥ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ
(26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1964)

ΠΟΙΗΘΕΣΑ ΥΠΟ ΑΡΧΙΜ. ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ ΒΑΛΛΗΝΔΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ,
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑς ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑς ΤΗΣ ΒΑΛΛΑΔΟΣ

ΣΕ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑς
ΑΘΗΝΑΙ 1964

26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΙΜΙΑΣ ΚΑΡΑΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ποίημα Μητροπολίτου Πατρῶν Νικοδήμου

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ
τὸ· *Μακάριος ἀνὴρ*. Εἰς δὲ τὸ· *Κύριε*
ἐκέκραξα, ἱσθῶμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια. Ἦχος α'. Πανευφημοὶ Μάρτυρες.

Πατρῶν ἡ πόλις ἡ κλεινὴ, γηθομένη σήμερον,
πανηγυρίζει ἐξάδουσα, ὕμνον ἐόρτιον, ἐπὶ ἀνακτῇσει,
θησαυροῦ σεπτοῦ αὐτῆς, τῆς Κάρας τῆς τιμίας σου
ἐνδοξε, Χριστοῦ Ἀπόστολε· ἐξ ἐθνῶν γὰρ
ἐμαθήτευσας, ἐν Κυρίῳ Ἀνδρέα τὴν ποιμνὴν σου.

Συγχαίρει σοὶ πόλις τῶν Πατρῶν, Ἐκκλησία
σύμπασα, συνεορτάσαι σοὶ θέλουσα, ὅτι ἀπέλαβες,
τὸν νυμφαγωγὸν σου, σεπτὸν πολιοῦχόν
τε, Ἀνδρέαν τὸν Πρωτόκλητον ἤδη σοὶ
ἐπανακάμψαντα, τοῖς αὐτοῦ λειψάνοις ἵνα σοὶ,
εὐλογίαν καὶ δόξαν χαρίζηται.

Παλαίφατος ἀποστολική, τῶν Πατρῶν μητρόπολις,
τῆς Αχαΐας τὸ σέμνωμα, σοὶ
ἐπορφύρωσεν, Ἀποστόλου αἷμα, τὸ στερρόν

θεμέλιον, Ἀνδρέου οὖν ὑπάρχουσα κληρὸς τε,
θρέμμα καὶ βλάστημα, περικλύτῳ ἐν ναῷ σου νῦν,
αὐτοῦ Κάραν πλουτεῖς χαριτόβρυτον.

Ἔτερα. Ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Ἀνδρέα δέξαι τὸν ὕμνον τὸν χαριστήριον, ὃνπερ
ἐξάδει ἐνθους, ἡ σὴ ποιμνη βοῶσα· σὺ πρόστηθι καὶ
αὔθις ὡς κεφαλὴ, καὶ ποιμὴν ποθεινότατος, καὶ τῷ
Κυρίῳ προσάγαγε τὴν ἡμῶν, ὕμνωδιαν τε καὶ αἴνεσιν.

Ἀνδρέα πρόσδεξαι πάντας τοὺς σοὶ προστρέχοντας,
καὶ τὴν σεπτὴν σου Κάραν, εὐλαβεῖα τιμῶντας· καὶ
χαίρων οὐρανόθεν καὶ κοινωνῶν, τῇ χαρᾷ τῶν ἐκγόνων
σου, οἷς ἀπεδόθης ἀπέλαβές τε αὐτός, πρὸς Θεὸν
πάντων μνημόνευε.

Ἀνδρέου πάντιμον Κάραν αὔθις εὐρήκαμεν· καὶ ὡς
ἐκεῖνος πρῶην, τὸν Μεσσίαν ὡς ἔγνω, εὐρήκαμεν ἐβόα
τῷ ἑαυτοῦ, ἀνταδέλφῳ τῷ Σίμωνι, Πέτρῳ κλεινῷ
κορυφαίῳ νῦν καὶ ἡμεῖς, θησαυρὸν αὐτὴν ἐγνώκαμεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον παιδρύνεται, σὺν τῇ πόλει τῶν Πατρῶν, ἡ
Ἀχαΐα πᾶσα· καὶ σὺν Πελοποννήσῳ Ἑλλὰς σύμπασα,
ἀποστολικῇ παρουσίᾳ καὶ πανηγύρει. Ἑλλησι γάρ τε
καὶ βαρβάροις ὀφειλέτην ἑαυτὸν ἡγησάμενος,
Ἀνδρέας ὁ Ἀπόστολος, διέδραμεν ἐξ ἅμφω,
εὐαγγελιζόμενος Χριστόν. Καὶ Αὐτοῦ τὰ στίγματα ἐν τῷ
σώματι βαστάζων ἤδη, ἐφοίνιξεν ἐν αἵματι τὴν γῆν
Πατρῶν, ἐν ἣ κατήντησε. Ταύτην δὲ οὐ διέλιπε σκέπη
περιέπων καὶ θαύμασιν εὐεργειῶν, ἐκ πηγῆς λειάνων

αὐτοῦ· ὅθεν, τῆς Κάρας αὔθις εὐμοιροῦντες αὐτοῦ,
ἐορτίως εὐφραινόμεθα, καὶ γεραίρομεν Αὐτὸν
παγγενῶς ἀσπαζόμενοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ
ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως
ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ
τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει
Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι'
ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν
δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν
ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

*Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα (α', 12-14)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὑπέστρεψαν (οἱ Ἀπόστολοι)
εἰς Ἱερουσαλήμ, σαββάτου ἔχον ὁδόν. Καὶ ὅτε
εἰσῆλθον, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν, οὓς ἦσαν
καταμένοντες, ὃ τε Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης
καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος
καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίου καὶ Σίμων ὁ
Ζηλωτής, καὶ Ἰούδας Ἰακώβου. Οὗτοι πάντες ἦσαν
προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ
δεήσει, σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίας τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ
σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα (ε', 12-16)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά· καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Σολομῶντος· τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός· μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραβάτων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιά ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν, Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλήμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα (ε', 18-21, 25, 27, 34-35, 38-42)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐπέβαλον (οἱ Σαδδουκαῖοι) τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ. Ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐξαγαγὼν τε αὐτοὺς εἶπε· πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης. Ἀκούσαντες δὲ εἰσῆλθον ὑπὸ τὸν ὄρθρον εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκον... Παραγενόμενος δὲ τις ἀπήγγειλεν ὅτι ἰδοὺ οἱ ἄνδρες, οὓς ἔθεσθε ἐν τῇ φυλακῇ, εἰσὶν ἐν τῷ ἱερῷ ἐστῶτες καὶ διδάσκοντες τὸν λαόν... Ἀγαγόντες δὲ αὐτοὺς ἔστησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ... Ἀναστὰς δὲ τις ἐν τῷ

συνεδρίῳ Φαρισαῖος, ὀνόματι Γαμαλιήλ, νομοδιδάσκαλος τίμιος παντὶ τῷ λαῷ, ἐκέλευσεν ἔξω βραχὺ τις τοὺς Ἀποστόλους ποιῆσαι, εἶπέ τε πρὸς αὐτοὺς· ἄνδρες Ἰσραηλῖται... ἀπόστητε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων καὶ ἐάσατε αὐτοὺς· ὅτι ἐὰν ἢ ἐξ ἀνθρώπων ἢ βουλή αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο, καταλυθήσεται· εἰ δὲ ἐκ Θεοῦ ἐστίν, οὐ δύνασθε καταλύσαι αὐτό, μήποτε καὶ θεομάχοι εὐρέθητε. Ἐπείσθησαν δὲ αὐτῷ, καὶ προσκαλεσάμενοι τοὺς Ἀποστόλους δείραντες παρήγγειλαν μὴ λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέλυσαν αὐτοὺς. Οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι· πᾶσάν τε ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ κατ' οἶκον οὐκ ἐπαύσαντο διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν.

Λιτή. Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, πόλις τῶν Πατρῶν, καὶ ἀλλαλαγμῷ σκίρτησον· μακάριος γὰρ ὁ λαός σου ὁ γινώσκων ἀλλαλαγμόν, καὶ πανδήμως ἀγειρόμενος, τοῦ Πρωτοκλήτου ὑπαντῆσαι τὴν πάνσεπτον Κάραν, τὴν ἄπειρα θαύματα βρύουσαν καὶ προχέουσαν ἀφθόνως τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἦχος β'.

Ἐπρεπε τὴν πενθηφόρον γενομένην πόλιν τῆς ὀρφανίας λυθῆναι, καὶ τὸν αὐτῆς φωστῆρα καὶ Ἀπόστολον ἰδεῖν αὖθις καὶ προσπύξασθαι, καὶ

λιτανεύειν αὐτοῦ τὴν πάντιμον Κάραν, τῇ εὐδοκίᾳ Θεοῦ ἀνακομισθεῖσαν.

Ἦχος γ'.

Τὸν συναίμονα Πέτρου, καὶ Χριστοῦ μαθητὴν, τῶν ἰχθύων ἀγρευτὴν, καὶ ἀλιέα τῶν ἀνθρώπων, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, Ἀνδρέαν τὸν Ἀπόστολον· τοῦ γάρ, Ἰησοῦ τὰ διδάγματα, πάντα ἐξεπαίδευσεν τοῖς δόγμασι, καὶ ὡς δέλεαρ ἰχθύσι, τὰς σάρκας τοῖς ἀνόμοις παρέδωκε, καὶ τούτους ἐσαγήνευσεν. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, παράσχου τῷ λαῷ σου εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Οὐκ ἔδει σε Ἀπόστολε, τὴν γῆν Πατρέων καταλείψαντα, παροικεῖν ἐν τῇ ξένῃ· ἀλλ' ἐν δυσχειμέροις καιροῖς, ἐκ λαοῦ σου ἀποικόμενος, κατεπιστεύθης τοῖς ἐν Ῥώμῃ· ὅθεν ἄρτι ἐπανῆκες, βραβεύων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Μακαρίζομέν σε ὦ Πρωτόκλητε κῆρυξ, καὶ δοξάζομέν σου τὸ μακάριον τέλος· σταυρῷ προσωμίλησας, Χριστὸν ἐκμιμούμενος, ἡ δὲ ἁγία σου Κάρα, ἡμῖν ἐχαρίσθη θησαύρισμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὓς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν

κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ λογικὸς οὐρανός, δόξαν Θεοῦ διαπαντὸς διηγούμενος, ὁ πρῶτος Χριστῷ καλοῦντι, καθυπακούσας θερμῶς, καὶ ἀμέσως τούτῳ συγγενόμενος, ὑφ' οὗ πυρσευόμενος, καθωράθης φῶς δεύτερον, καὶ τοὺς ἐν σκότει, ἀστραπαῖς σου ἐφώτισας, ἀγαθότητα, τὴν αὐτοῦ ἐκμιμούμενος. Ὅθεν τὴν παναγίαν σου, τελοῦμεν πανήγυριν, καὶ τῶν λειψάνων τὴν θήκην, περιχαρῶς ἀσπαζόμεθα, ἐξ ἧς ἀναβλύζεις, σωτηρίαν τοῖς αἰτοῦσι, καὶ μέγα ἔλεος.

Στ.: Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Χαίρων, ἀνῆλθες μέχρι σταυροῦ, ὡς ὁ δεσπότης σου Χριστὸς παναοίδιμε, Ἀνδρέα Πατρῶν ὁ στῦλος, καὶ πολιοῦχος δοκῶν, εἶναι ἀληθεία καὶ οὐ φάσματι· τὸν τάφον σου σέβομεν, καὶ ναῶ σου προστρέχομεν, τῶν δὲ λειψάνων, στερηθέντες σου πρότριτα, νῦν τὴν πάντιμον, λιτανεύομεν Κἄραν σου· πρέσβευε οὖν πρὸς Κύριον, ἐνότητα πίστεως, ταῖς Ἐκκλησίαις διδόναι καὶ τὴν εἰρήνην τὴν ἄνωθεν, τῷ κόσμῳ βραβεῦσαι, τὴν φρουροῦσαν τὰς καρδίας, νοῦν δ' ὑπερέχουσαν.

Στ.: Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Χαίρει, λαὸς Κυρίου πολὺς, ἀνὰ τὰς χώρας
 παρικοῶν ὅς διέδραμες, λευκάς σοι ὀφθείσας ἤδη,
 πρὸς θερισμὸν ἐν Χριστῷ, ὅς καλῶς Ἀνδρέα
 ἐγεώργησας· συγκαίρειν δ' ἐθέλουσι, καὶ αἱ πόλεις αἷς
 ἔλαχον, διασπαρέντα, σὼν λειψάνων κατάλοιπα,
 θείας Κάρας σου, κληρωθείσης Πατρῶν γῆ· ἢ καὶ νῦν
 προεξάρχουσα σεμνῆς πανηγύρεως, ἐκδυσωπεῖ
 συναφθῆναι, πάντας εἰς μίαν ἐνότητα, εἰς ἓν σῶμα
 πάντας, ὧν εἰς Κύριον καὶ πίστις μία καὶ βάπτισμα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἔχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ, πανεύφημε
 Ἀπόστολε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλὴμ κατοικητήριον·
 τὸ δὲ πάντιμόν σου σκῆνος μεμέρισται, μελισθὲν εἰς
 εὐλογίαν πολλῶν καὶ θησαύρισμα ἐκκλησιῶν κατὰ
 τόπους· ὥς δ' ἐν Πάτραις καταντήσας τετέλεκας τὸν
 σὸν δρόμον Πρωτόκλητε, οὕτως αὐτόθι τὴν σὴν Κάραν
 ἐκληρώσω· διὸ αἰτοῦμέν σε, Ἀνδρέα παναοίδιμε, τοῦ
 πρεσβεῦειν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, τῇ κεφαλῇ τῆς
 Ἐκκλησίας, ἵνα πάντες ἐν ὧσιν, ὡς σῶμα Χριστοῦ καὶ
 μέλη ἐκ μέρους, οἱ τῶν σὼν λειψάνων νῦν καὶ πρώην
 μέτοχοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως
 συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὼν
 οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι
 χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν παισμάτων, νῦν τὰς
 ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι
 πάντας ἡμᾶς.

*Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.
Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.*

Ὡς τῶν Ἀποστόλων Πρωτόκλητος, καὶ τοῦ
Κορυφαίου ἀντάδελφος, τῷ Δεσπότη τῶν
ὅλων Ἀνδρέα ἰκέτευε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη
δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὁ αὐτός. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς θεῖον θησαύρισμα καταπιστεῦσαι ποθῶν, εἰς
Ῥώμην ἐκόμισε Παλαιολόγων βλαστός, δουλείας ἐν
ἔτεσι, Κάραν σου τὴν ἁγίαν, ἐκ Πατρῶν ὃ Ἀνδρέα, σὺ
δὲ τῷ κορυφαίῳ, ἀδελφῷ ἐκοινωνεῖς· διὸ
ἐπιστραφεῖσαν ἡμῖν, προστάτιν κεκτήμεθα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον
μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς
πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος,
καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι'
οὔ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ὡς θεῖον Μαθητὴν, καὶ Πρωτόκλητον πάντων,
Χριστοῦ τῶν Μαθητῶν, εὐφημοῦμέν σε πόθῳ, Ἀνδρέα
Ἀπόστολε, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι· ρῦσαι ποιμήνην

σου, ἥν ἐκ Θεοῦ ἐπιστεύθης, πάσης θλίψεως, καὶ ἀναγκῶν καὶ σκανδάλων, καὶ πάσης κακώσεως.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίου

Τὰς χεῖράς σου σεμνή, νῦν ἐκτεínaσα οἶκτῳ, βοήθειαν ἡμῖν, ἐξ Ἁγίου παράσχου, καὶ δίδου ἀκίνδυνον, τὴν ζωὴν διανύσασθαι, τοὺς δοξάζοντας, τὸν σὸν πανάγιον Τόκον, καὶ σὲ Δέσποινα, ἐπιγραφομένους Κόρη, ἐλπίδα καὶ καύχημα.

*Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.*

Τοῦ πανευφήμου Ἀποστόλου τὴν Κάραν, μετ' ἐκδημίαν προσλαβόντες αἰώνων, ἐν εὐλαβείᾳ δεῦτε ἀσπασώμεθα, καὶ καθικετεύσωμεν, τὸν Πρωτόκλητον πάντες, ὅπως δυσωπῶν ἀεὶ, τὸν Σωτῆρα αἰτῆται, τῶν οἰκτιρμῶν τὰ πλήθη ἐφ' ἡμᾶς, τοὺς προσιόντας, λειψάνῳ σεπτῷ αὐτοῦ.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίου

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰ μὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον,

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

*Τῶν Πατρῶν ὁ δῆμος ποιμένα κέκτηται,
Ὁρθοδόξων δὲ πλήθη ἐγκαλλώπιζονται, ἐν σοὶ Ἀνδρέα
τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε, ἀρχιτέκτονι σοφῷ, τῆς
Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ, πρεσβυγενοῦς Ἐκκλησίας· διὸ
πλουτοῦμεν λαβόντες, τὴν χαριτόβρυτον κάραν σου.*

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίου

*Τῶν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας Παρθένε ἄχραντε,
ἀνενδοιάστως ἐχόντων σκέπη ὑπάρχουσα, ἐκ ποικίλων
πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν,
ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς
αὐτοῦ Ἀποστόλοις, καὶ σῶσον πάντας τοὺς
ἀνυμνοῦντάς σε.*

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

*Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ': Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν
ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς
οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.*

*Στ.: Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ
χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.*

*Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον: Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ,
περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν... Ζήτηι
Κυριακὴ β'*

Ὁ Ν'

Δόξα... Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Τὸν Πρωτόκλητον, ἀθροισθέντες πιστοί, σήμερον εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ἡξίωται, ἐκ τῶν Μαθητῶν, πρῶτος γνῶναι τὸν Σωτῆρα· διὸ ἡμᾶς αἰτεῖται, ἐλέους δηνάριον λαβεῖν, ὡς τοὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐργασαμένους ὥρας· καὶ ὑστερήσαντας εἰς τὴν ἐνδεκάτην ἱκανῶς παραμυθεῖται, ὁ μακαρία δεκάτη ὥρα τὸ πρῶτον Χριστῷ συγγενόμενος.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Ἀνδρέου κάρας παλινοστήσει.*

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἀνδρέα Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, αἰτοῦμέν σε δίδου, λόγον ἄξιον τοῦ ὑμνεῖν, σκήνους σου ὁσμὴν εὐωδίας, σὺ γὰρ Χριστοῦ εὐωδία γεγένησαι.

Νέον νῦν πλουτοῦμεν ὡς θησαυρόν, εἰ καὶ παλαιόθεν, ἐκεκτήμεθα ὡς φρουρόν, Κάραν σου Ἀνδρέα τὴν ἀγίαν, ἣν εὐλαβῶς οἱ πιστοὶ ἀσπαζόμεθα.

Δέξαι παρακλήσεις παρὰ τῶν σῶν, τέκνων ὦ Ἀνδρέα, τῶν κυκλούντων σου τὴν σεπτὴν, Κάραν ἐν ἀγίῳ ναῷ σου, καὶ οὐρανόθεν ἡμᾶς ἐπευλόγησον.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα τεκοῦσάν Σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ Παρθένε, λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν· Σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ῥυομένην κινδύνων καὶ συμφορῶν ἔγνωσαν,
ἐκπαλαι σὴν πάντιμον Κάραν, οἱ πολιοῦχόν σε,
Ἀνδρέα ἔχοντες, καὶ πρεσβευτὴν καὶ προστάτην· καὶ
νῦν σκέπε φρούρει τε, πᾶσαν τὴν ποιήμνην σου.

Εὐεργέτην σε πάντες οἱ ἐν ταῖς Πάτραις ἐγνώρισαν,
ὡς τῷ σῷ κηρύγματι πάλαι καταφωτίσαντα, τὸν
ἐπιχώριον, λαὸν ποτε ἀγνοοῦντα, τὸν Σωτῆρα Ἄγιε,
Ὅν σὺ κατήγγειλας.

Ὅρθοδόξων ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα,
Πάτραις καὶ τοῖς πέριξ ἐγνώσθη, τῷ σῷ Πρωτόκλητε,
λόγῳ ὃν ἔσπειρας, γῇ ἀγαθῇ καὶ ηὐξήθη, καὶ
ἐκαπορφόρησε, καὶ οὐκ ἡλλοίωται.

Θεοτοκίον.

Εὐεργέτην τεκοῦσαν τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς
εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον, πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ
δύνασαι, ὡς δυνατὸν ἐν ἰσχύϊ, τὸν Χριστὸν κυήσασα,
Θεομακάριστε.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Πρεσβείαν τὴν σὴν οἱ Ἕλληνες ἡτήσαντο, ἐλθεῖν
πρὸς Χριστὸν καὶ γνῶναι Αὐτὸν θέλοντες, σὺν Φιλίππῳ
τότε δὴ σὺ Ἀνδρέα τούτους προσήγαγες, οὓς
προσεδέξατο εἰς δόξαν μολῶν, ὁ μονὸς Σωτὴρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβείαν θερμὴν πανάχραντε δεόμεθα, παράσχου
ἡμῖν Χριστὸν ἡ κυήσασα, σὺν Ἀνδρέα πρόφθασον, καὶ

κινδύνων πάντας ἐξάρπασον, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, κάκεινου τῇ Κάρα προστρέχοντας.

Ὁδὴ δ' . Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὑπηρέτην τοῦ Λόγου σε, ἔγνωμεν Ἀνδρέα
πανεύφημε, τῇ σκαπάνῃ σου σπουδάζοντα, Θεοῦ
γεωργεῖν τὸ γεώργιον.

Κάραν σέβοντα Ἄγιε, καὶ τοῖς σοῖς λειψάνοις
προστρέχοντα, ἐκ λειψάνων ἐλευθέρωσον, τῶν ἐμῶν
παθῶν ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἀγιώτατον γέγονε, χάριτος Θεοῦ ἐνδιαίτημα, ἡ σὴ
Κάρα παναοίδιμε, βίου ἡγεμὼν τοῦ ἐνθέου σου.

Θεοτοκίον.

Ἀπολαύοντες πάνταγενε, τῶν Σῶν δωρημάτων
εὐχαριστήριον, ἀναμέλπομεν ἐφύμνιον, οἱ
γινώσκοντές Σε Θεομήτορα.

Ὁδὴ ε' . Φώτισον ἡμᾶς.

Ῥώμη ὡς σταθμῷ, ἡ σὴ Κάρα ἀναπέπαυται, εἰς
Πάτρας δ' αὖθις προφρόνως αὐτήν, τοῖς Ὁρθοδόξοις
προσῆνεγκον οἱ φυλάξαντες.

Ἄσπασαι τὴν σὴν, ἐκλογάδα ᾧ Πρωτόκλητε, ἣν
ἐπιστεύθη σοι ὁ ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς Αὐτοῦ νύμφης τιθεῖς
ἵνα ταύτην ῥύσῃται.

Στῶμεν εὐλαβῶς, οἱ πανέλληνες καὶ ἅπαντες, οἱ ἐξ
Ἀνδρέου σχόντες τὴν εἰς Χριστόν, προσαγωγὴν καὶ
κάραν πάντιμον σέβωμεν.

Θεοτοκίον.

Ἐμπλησον ἀγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου, τὴν σὴν ἀκήρατον διδοῦσα χαρὰν, τῆς εὐφροσύνης ἢ γεννήσασα τὸν αἷτιον.

Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν.

Προδρόμου σε, μαθητὴν πρῶτον ὄντα, πρὸς Χριστὸν χειραγωγεῖ ὁ βαπτίζων, ἴδε ἀμνός, τοῦ Θεοῦ ὁ ἀπαίρων, τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου ὡς εἶρηκε· σὺ δ' ἠκολούθησας Αὐτῷ· ὅθεν πάντες τὴν Κάραν σου σέβομεν.

Ἀφέντες μὲν, τὸ ἀμφίβληστρον ἅμα, Σίμων Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὀπίσω, τοῦ προσκαλοῦντος Χριστοῦ ἠκολούθουν, ἀνθρώπων ἄγραν τοῦντεῦθεν ἐλόμενοι, οἱ τῶν ἰχθύων ἀλιεῖς, Ἀποστόλων δ' οἱ πρῶτοι ἐγένοντο.

Λιμναῖον πρὶν, Γενησαρεὶ ἀλιέα, προσδοκῶντα δὲ Χριστὸν τὸν Μεσσίαν, εὐρεῖν Αὐτὸν ἀξιοῖ σε Ἐκεῖνος, καὶ ἐκβοᾷν πρὸς τὸν Πέτρον εὐρήκαμεν· νῦν οὖν εὐρόντες καὶ ἡμεῖς, τὴν σὴν Κάραν ὡς μέγιστα χαίρομεν.

Θεοτοκίον.

Προστάτιν Σε, τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην Παρθένε, τῶν πειρασμῶν, διαλύουσαν ὄχλον, καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν· καὶ δέομαι διαπαντός· ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ῥυσθῆναί με.

Κοντάκιον. Ήχος β'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Προστασίας σου ἀξιωθέντες ἀείποτε, τῶν λειψάνων σου τὴν θήκην πόθῳ κυκλοῦμεν νῦν· προσφοιτῶντων οὖν μὴ παρίδῃς Ἄγιε εὐχάς, μηδ' ἀπόστρεψον ἡμᾶς κενούς, ἀσπαζομένους εὐλαβῶς, σοῦ τὴν Κάραν καὶ λέγοντας· χαῖρε Πατρῶν τὸ κλέος, πρόμαχος καὶ προστάτην, καὶ πολιοῦχος ὁ σεπτός, ὦ Ἀνδρέα Πρωτόκλητε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελοι σὺν ἀνθρώποις, ἀμοιβαίως κινοῦνται, πρὸς ὕμνον σοι Ἀνδρέα παμμάκαρ· καὶ σὺν τῷ οὐρανίῳ χορῷ, ἀναξίοις χεῖλεσιν ἡμεῖς, πανεύφημε βοῶμέν σοι, τοῖς γόνασι προσπίπτοντες, πρὸ τῆς θείας σου Κάρας·

Χαῖρε, Χριστοῦ τὸ πρῶτον ἐκλόγιον·

χαῖρε, Αὐτοῦ Ἀπόστολε ἔνδοξε.

Χαῖρε, τὸν Μεσσίαν εὐρών ὡς ἐπόθησας·

χαῖρε, τῷ Ἐκείνου ὁ σπεύσας κελεύσματι.

Χαῖρε, Πρόδρομον διδάσκαλον, εὐλαβούμενος τὸν σόν·

χαῖρε, τούτῳ συγγενόμενος, καὶ γνωρίσας τὸν Ἀμνόν.

Χαῖρε, τοῦ Κορυφαίου ἀδελφὸς ὁ ὁμαίμων·

χαῖρε, πρὸς τὸν Σωτῆρα ὁδηγήσας κάκεῖνον.

Χαῖρε, στιγμάτων Κυρίου ὁ μέτοχος·

χαῖρε, βαρβάρων κακώσεις ἐκδοτος.

Χαῖρε, σταυροῦ τιμηθεὶς θανατώσει·

χαῖρε, Χριστὸν ἐνδοξάσας μιμήσει.

Χαῖρε, θεῖε Πρωτόκλητε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, ἡ ἀνάμνησις
τῆς ἀνακομιδῆς τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Πρωτόκλητου
Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἐξ Ῥώμης ἐν Πάτραις ἐν ἔτει
1964.

*Ἐν Ῥώμῃ Κάρα πρὸς καιρὸν φυλαχθεῖσα,
ἡ τοῦ Ἀνδρέου ἥδη Πάτραζε ἦκεν.
Ἐκκλησίας διαλλάσσω νῦν ὑπέστρεψας, Ἀνδρέα.*

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἰωνᾶ ὡς υἱὸν σε συμπολίτην δ' αὐτῶν ἐκ Βησθαῖδᾶ
ἐγνώσαν, ὁ Φίλιππος Ἀνδρέα, καὶ ὁ Βαρθολομαῖος,
οἷς Χριστὸν δείξας ἔμελπες· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν,
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νέαν κλῆσιν τοῦ Λόγου ἐπὶ πλοῖα καὶ δίκτυα μένων
ἤκουσας, πρὸς θάλασσαν ὡς ἦλθε, Χριστὸς τῆς
Γαλιλαίας, προσκαλέσαι σε μέλποντα· ὁ τῶν πατέρων
ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ καλέσας Ἀνδρέαν καὶ ἡμᾶς προσεκάλεσας πλήν
οὐ σπεύσαντας, φωνὰς οὖν νῦν προσδέχου, τῶν πρὸ
τῆς αὐτοῦ Κάρας, ἐν αἰνέσει ὑμνοῦντων σε· ὁ τῶν
πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίου.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους Ὅν ἐγέννησας Μῆτερ ἀγνή
δυσώπησον, ῥυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε

μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Σοὶ τῷ αὐτόπτη, καὶ μαθητῇ τοῦ Δεσπότου, ἐποφείλουσι πολλαὶ πόλεις χάριν, καὶ ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ Βυζαντίῳ, καὶ Βιθυνίᾳ καὶ Σκύθαις, καὶ τοῖς γείτοσι λαοῖς ὧ Ἄνδρέα, ὑψοῦτε διαγγέλεις, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ τοῦ διώκτου, ἐν Σινώπῃ μανία, ἐπιβάλλει πολλαπλᾶς σοι κακώσεις· ἀλλ' ἐν σοὶ ὑψώθη, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν πειρασμῶν Σὺ, τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε· ὅθεν Σὲ ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Συγχόρευε Στρατόκλεις, σεμνῇ σὺν Μαξιμίλλῃ, οἱ τῷ Ἀνδρέᾳ ἐν Πάτραις φοιτήσαντες, καὶ τῷ Χριστῷ συναφθέντες, ὃν μεγαλύνομεν.

Ἐξέστη ὁ διώκτης, θαυμάσια ὥς εἶδεν, ἐκ Σοῦ Ἀνδρέα ἐν Πάτραις γενόμενα, πλὴν ἐν σταυρῷ ἀνυψοῖ σε, ὃν μεγαλύνομεν.

Ἰδόντες σου τὴν Κἄραν, τῷ στέφει κοσμηθεῖσαν, τοῦ μαρτυρίου Ἀνδρέα πανεύφημε, κατασπαζόμεθα ταύτην σὲ μεγαλύνοντες.

Θεοτοκίον.

Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον Παρθέने, ἡ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῦ Πέτρου, τὸν συναίμονα, τῶν μαθητῶν τὸν πρώτιστον, αὐτόπτην καὶ ὑπηρέτην, γενόμενον τὸν τοῦ Λόγου, Ἀνδρέαν τὸν Ἀπόστολον, ἐνδόξως εὐφημήσωμεν· τὰ ἔθνη γὰρ ἐφώτισε, καὶ σταυρωθεὶς τελειοῦται, ὡς Μαθητὴς τοῦ Δεσποτου.

Ἔτερον, ὁμοιον, τῆς τιμίας Κάρας.

Τιμίαν Κάραν σέβοντες, εὐφρόσουνον τὴν αἴνεσιν, τῷ θαυμαστῷ ἐν Ἀγίοις, Θεῷ προσμέλψωμεν πάντες· Αὐτὸς γὰρ ἐνδεδόξασται, Ἀνδρέου τῷ κηρύγματι· Αὐτὸς καὶ νῦν ηὐδόκησε, τὴν πανσεβάσμιον Κάραν, πάλιν ἡμῖν χαρισθῆναι.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν περ ἐγέννησας, Παρθέने παναμώμητε, ἰκέτευε ὑπὲρ πάντων, τῶν εὐσεβῶν σε τιμώντων, σὺν τῷ κλεινῷ Ἀποστόλῳ, τυχεῖν θείας ἐλλάμπεως, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ στάσεως, τῶν ἐκλεκτῶν καὶ Ἀγίων· ὅσα γὰρ θέλεις ἰσχύεις.

Αἶνοι. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Ἡ τῶν Πατρέων σε πολίς, Ποιμένα κέκτηται, καὶ πολιοῦχον θεῖον, καὶ κινδύνων παντοίων, ρύστην καὶ φρουρὸν σε, Ἀνδρέα σοφέ, εὐχαρίστως τιμῶσά σε·

Ἀλλ' ἐκδυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ αὐτῆς, διασώζεσθαι ἀλώβητον.

Ἄρτι ἐλθόντα εἰς Πάτρας Ἀνδρέα ἔνδοξε, θαυματουργόν σε ἔγνω, ἰαθεὶς ὁ ξενίζων, νοσήσας δὲ ἀνθύπατος προσκαλεῖ, ἀφωνίας ἰάσασθαι· καὶ ἐθεράπευσας τοῦτον τῇ εἰς Χριστόν, πίστει ἦν πρὶν ἐδίωκεν.

Ἐπιφερόμενοι πάντας τοὺς ἑαυτῶν ἀσθενεῖς, ὡς τῇ σκιᾷ τοῦ Πέτρου, ἐπιθέσει χειρῶν σου, Ἀνδρέα ὡς προσήρχοντο παρευθύς, τὰς ἰάσεις ἐλάμβανον, οἱ ἐν ταῖς Πάτραις σε σχόντες μυσταγωγόν· νῦν δὲ τῇ Κάρᾳ θαυμαστώθητι.

Ἐν φυλακῇ κεκλεισμένος Πατρῶν Ἀπόστολε, καὶ τῷ σταυροῦ θανάτῳ, σεαυτὸν εὐτρεπίζων, τοῦ Ἄρτου τῆς ζωῆς ἐν νυκτὶ κοινωνεῖς, προχειρίζεις δ' ἐπίσκοπον, τὸν Στρατοκλέα διάδοχον ἐν τῷ σῶ, γεωργίῳ ὃ λειψάνῳ φρουρεῖς.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, καὶ σκιρτήσωμεν ἀπολαύοντες τοῦ πανευφήμου Ἀποστόλου Κάρας παντίμου, πιστοί. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν ὑπ' ἀνόμων σταυρῷ ἀνυψωθέντα, ἀναιτίως τέλεον, τὸν Πρωτόκλητον Ἀνδρέαν νῦν, τῶν Πατρέων πλοιοῦχον ἀνυμνεῖτωσαν. Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τῷ καλῷ Ποιμένι Χριστῷ μαθητευθέντα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν. Οἱ ἐν Πάτραις τὸν φωτιστήν, τῆς Ἀχαΐας τὴν δόξαν, τῆς Πελοποννήσου τὸ κλέος, οἱ Ἕλληνες τὸν εἰς Χριστόν

ὁδηγήσαντα ἰδεῖν τε καὶ δοξάσαι, οἱ τῶν λειψάνων αὐτοῦ τυχόντες καὶ τῶν θαυμάτων πεῖραν λαβόντες· τῆς Κάρας τὴν μετοχὴν οἱ ἐπιστεύθησαν, στῦλον ὀρθοδοξίας ἐγκωμιάζοντες, δεηθήτωσαν· πανεύφημε Ἀπόστολε, ἔπιδε ἐπὶ πάντας νῦν, τὴν Κάραν σὴν τοὺς τιμῶντας, καὶ σῶσον τὴν ποίμνην σου, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

Μεγαλυνάριον.

Τοῦ σεπτοῦ λειψάνου σου ἡ σορός, γῆ Πατρῶν ἐδόθη ἀναφαίρετος θησαυρός, ἔκπαλαι Πρωτόκλητε Ἀνδρέα, οὗ νῦν τὴν Κάραν κατασπαζόμεθα.

